

MILOSTNÁ

Kdykoli píše báseň, jsi to ty.
Ty bílý papír, lampa, péro v ruce.
Ty válka, revoluce.
Ty město, tisíceré životy.
Poslední noční tramvaj mizí do dále.
Ty válka, v které jsme se poznali.
Ty slunce, chleba, ptáci, stromy, svět.
A všichni milenci z těch let.
A všichni milenci z těch let.

Na věži bude půlnoc zakrátko.
Ty bílý papír, lampa, péro v ruce.
Ty válka, revoluce.
Ty malé leningradské děvčátko.
Ty naše strasti, úzkosti a sny.
Na věži bude... Slyšíš dějiny?
Ty domy, lesy, vlaky, mosty, svět.
Slyšíš je v noci někdy odbíjet?
Slyšíš je odbíjet?

Kdykoli píše báseň, jsi to ty.
Ty bílý papír, lampa, péro v ruce.
Výročí revoluce.
Nad městem vybuchují rakety.
Jde průvod. Světla. Hudba začla hrát.
Aurora ostřeluje Petrohrad.
Ty naše naděje. Ty nový svět.
Je to už osmadvacet let.
Osmadvacet let.

7. 11. 1945

VARIACE

Jsou chvíle, kdy se k oknu přiblíží
tisíce míst z celého světa.
Hustý vír vloček vlétá do mříží
a taje na parketách.
A okno na okamžik otevřené
vdechuje sady, spící zimní dvůr,
kde bílé spřežení, které se žene, žene,
nakonec měkce lehá do kontur.
Zvon blízké věže. *Slyš(š odbíjet?*
Je ticho, ticho. Ticho celý svět.
Vánice skládá rozčuchaný chvost
u skulin s linoucí se vůní ryby.
Tisíckrát je to tatáž domácnost.
A v každé někdo chybí.
A okno naslouchá, jak blízký zvon se střídá
s tisíci vzdálenými toho večera.
A všude je to tatáž mezera,
o níž se nepovídá.
Devatenáct set čtyřicet a pět.
Je ticho, ticho. Ticho celý svět.

MÍSTA

Místa, která jsme opustili, žijí dál.

Kůň kluše, dítě křičí, matka otvírá dveře:

"Tady to není, tady to není, tak nevím, kam to
přišlo." Hledají.

Hledají něco, pobíhají po bytě.

Hledají místa, která jsme opustili, hledají místa, kde
jsme kdysi byli.

Spěchají k nádraží a pomyslí si: Dům.

Dům zůstal.

Kam odjíždějí?

Na pohřeb sestry. Navždy. Za synem.

Stařenka zůstává. Stařenku neberou s sebou.

Nechají doma hvízdát Meluzínu.

Hodiny neberou s sebou.

Hodiny bijí v prázdném pokoji.

TERRESTRIS

Každý večer,
o desíti, o jedenácti,
někdy později,
nájemník z prvního poschodí vychází z domu
a zamyká,
bublání klíče stoupá
tmavou nádrží,
pak slyším jeho kroky,
jeho každodenní noční procházku
kolem bloku domů, ohraničeného čtyřmi ulicemi.

Na jedné z nich
nájemník z prvního poschodí se chvilku zastavuje
na silnici před průčelím rožáku,
zatímco nad střechami se zdraví
sny,
spěhající právě křížem krázem
k ložím svých spáčů a smekající na pozdrav,
hluboko smekající
komíny, hvězdy, korouhvičky dýmů.

A ještě výše než sny,
mezi věžemi anebo návršími
toho kterého města, mezi pahorky
zaniklých vinic
anebo vinohradů v plném rozkvětu,
na svazích, kterými se schází přímo k moři,
zjevuje se
někdy
čarodějnice Terrestris.

Chodec ji potom vidí, jak prochází
mezi stromy a sloupy a ploty a anténami,
tu a tam zmizí její štíhlá vysoká postava,
její hrb,
její kulhající chromá noha, její berla,
aby se za okamžik zase vynořila,
chodec ji vidí klečct nad průzračnou studánkou,
hladina zrcadlí její oči a její oči
zrcadlí chvějící se hladinu.

Chodec ji potom vidí, jak se sklání
nad malým ptákem vypadlým z hnízda a jak jej
zahřívá,
jak se pak zase zvedá a jak jej na odchodu
trošičku něžně ještě přišlápne,
jen co by zapraskaly tiše jeho křehké kosti a
jen co by drobné srdce zcela nedotlouklo,
chodec ji potom vidí,
jak zvolna odchází,
mírná a laskavá matka všeho živoucího.

Jak měsíc neustále svítí na její útlé hrdlo,
ačkoli mlčí, plné melodie,
její kreténské vole průsvitní
jak břicho baňaté láhve, za jehož sklem
lze spatřit ráje ptáčků mezi květinami -
jsou to červení a žlutí kolibříci, sající nektar v letu za
sotva znatelného kolébání
ve líkách kalichů.

Zděšení pozemšťané marně zahánějí toto zjevení
znamením kříže, moudrými průpovídkami
uklidňujících náboženských obřadů,
marně se dotýkají
tajemných ochraňujících
kořenů srágory
v podobě různých malých
bezmocných trpaslíků,
bezmocných proti majestátu velké Terrestris.

Tisíce, milióny mladíků
sní
o krásné Terrestris,
tisíce, milióny
mladíků
sní
o daleké sladké zemi Koprofagů,
o plodu zapomnění
na všechno kromě tebe, Terrestris.

Za město
do Háje zamilovaných, do Háje vzdechů
kladou si ve snu tuto zázračnou krajinu,
za město do Čubčího háje,
kde kočky a mýry létají haluzemi, kde
plstnatá dlouhozobka
třepotá křídly, sosáček v trubko vitém květu, kde
včely snášejíci maz ušní se slétnou
tu a tam ke kadeřím úlů krásné Terrestris.

...

f

Tisíce, milióny mladíkù
padají obličejem
do těchto hustých vlnících se vlasù,
do těchto tuhých drsných vlasù, které se podobají
chuchvalcùm žiní, čouhájících ze starých matrací,
tisíckrát pomočených
nesčětnou řadou mrtvých,
nesčětnou řadou mrtvých, kteří tu umírali,
kteří tu umírali, krásná Terrestris!

Tisíce, milióny mladíkù tě vidí, Venuše Terrestris,
jak vystupuješ z pěnící se lázně,
čistá, odvšivená, plná blech,
tisíce, milióny milencù se procházejí
tvým jarním hájem, kde se otvírají žumpy
kvetoucích šeríků,
je slyšet vydechnuté věty letící nad krajinou:
Hle, bude pršet, záchody páchnou, podotkne kdosi a oni:
Ano, máme dnes vskutku hezké počasí.

Tisíce, milióny mladíkù
milují stromy
v tomto tvém jarním lese, krásná Terrestris,
milión opojených mladíkù
se dává líbat
drsným jazykem kùr, posetým bradavkami,
tisíce, milióny mladíkù
bez hnutí naslouchají
tlukotu v cévkách rašícího listí.

Tisíce, milióny mladíků
se drápe na tvé stromy,
milión opojených mladíků
se válí korunami.
"Pohleďte, jak jsou směšní!" povídá někdo, ale ty,
ty se jim neposmíváš, Terrestris.
Ó ty je miluješ, krásná čarodějnice, ó ty jim říkáš:
Ke mně, miláčkové, ke mně, spalte se, holoubkové,
shořte tak trošku všichni na popel!

Ach, jak ten Hlupák nerozuměl tvé písní, Terrestris,
ach, jak ten Hlupák neporozuměl našemu zpěvu!
Hle, jak jsou vznešení, voláš na něho, hle, jak jsou
vznešení!
Hle, jak jsou vznešení, když lámou s praskotem
větve!
S čenichem ponořeným do vlhkého lýka na lomu!
A s ústy šeptajícími slova lásky: Strome!
Miláčku strome, zvíře, hornino!
Miláčku vzduchu, vodo, miláčku slunce!
Miláčku smrti, miláčku narození!

Naslouchej této písni, ó Blbče, a ptej se, kdože ji
zpívá!
Zpívá ji Duše? Zpívá ji Tělo? Odpověz!
To ty jsi vymyslel tuto obludnou dualitu?
Tvá zdechlá milenka Caelia tě opouští,
tvá zdechlá milenka Caelia tě zrazuje na každém
kroku, ó Blbče!

Jednoho dne se to dovíš a budeš plakat,
jednoho dne se to dovíš a budeš naříkat:
Nebe je prázdné, prázdné, prázdné, prázdné,
prázdné!
A tvoje mrzácká duše odpoví; Pustý svět.

Pak přijdeš za mnou a budeš prosit: Vrať mi mé
podušky!
Vrať mi mé ohřáté pokličky na churavé břicho!
Vrať mi mé modlitbičky, vrať mi mé klystýry!
Navrať mi mého Anděla strážného! Budeš prosit
a já ti ukážu nebe, na němž se zjevuje
někdy
čarodějnice Terrestris,
anděl strašný, anděl bez odpovědi,
anděl otázek.

Budeš se bát, 'Ó Blbče, budeš skučet:
Pryč s tímto strašidlem (budeš ji považovat za
přelud),
jak onen proktofantasmista, který si posázel zadek
píjčkami,
budeš si rychle shánět
nové píjčky,
nebudu se ti smát, Ó příteli Blbče, i já se chvěji,
nebudu se ti smát, můj milý příteli!
Naslouchej ale dobře,
naslouchej ale dobře. Terrestris...

Zdá se, že otvírá ústa ten tichý obličej,
záhadný, mlčenlivý, ozářený lunou,
jako by chtěla něco říci, jako by...
jako by chtěla... Ticho! Ticho! Blbče!
Ačkoliv jenom otvírá ústa, rozumím!
Ano, jsem hluchoněmý!
Ó Blbče, můj drahý příteli, ó Blbče, můj bratře, slyš!
Mi-Iuj-mě!, říká Terrestris, rozuměl jsem jí dobře!
Žádá mě, abych ji miloval! Žádá mě, abych ji
miloval!

Je to tvá jediná odpověď! křičím na ni,
je to tvá jediná odpověď, krásná Terrestris?!
Ale ona už mizí, ona se ztrácí,
ona se rozplývá
v nějaký slabý,
měsíčný
obláček na obloze,
ještě v něm rozeznávám její vysokou postavu,
její kulhající nohu, její hrb...

Cítím tě ale, krásná Terrestris!
Jsi blízko!
Pod tímto otevřeným oknem t'ukají tvoje podpatky!
Tvoje protéza, tvoje dřevěná noha kráčí po chodníku!
Cítím tě, slyším... její... klap-klap-klap...!
(tak jako kdysi v Paní Bovaryové),
a slepý žebrák zpívající svou píseň pod okny
na znamení, že báseň
se chýlí ke konci...

Možná, že tohoto večera
jdeš ke mně
naposled,
s vojáky, spěchajícími zpátky do kasáren,
s opilcem, hadrem, vránou v kostech zbořenisk,
s mladíky, kteří se vracejí z Háje zamilovaných
se zkrvaveným rtem, s vyraženými zuby, nakaženi
larvami mnišek a lykožroutů
a s chutí listí ještě na dně papil!

Možná, že tohoto večera jdeš ke mně naposled! B
lížíš se, stoupáš po schodech, otvíráš dveře
staré předsíně,
jdeš kolem trumeau, jdeš kolem "veliké garderoby",
otvíráš pomalu dveře
mého pokoje,
stůj! zadrž, Terrestris! poslouchej! chci ti říci
nápěv svých písní, všech písní zpívaných pro tebe!
stůj! zadrž, Terrestris! poslouchej! chvílku, chvílku!

Otvírám jenom ústa, nevydávám hlas,
rozumíš dobře, co říkám, jsi hluchoněmá?!
můj nápěv: Přijímám tě, krásná Terrestris!
můj nápěv: Chci tě tak!
můj nápěv: Miluji tě, můj nápěv: Miluji tě!
ještě než přitiskneš ruce na mé hrdlo, Terrestris,
ještě než odložíš můj kabát do Velké garderoby...
netiskni ještě tolik! netiskni ještě tolik!
jen co by nedotlouklo...

Prosím tě, chtěl bych ještě
popadnout dech!
jedinkrát lapnout
ještě po dechu,
abych ti mohl... ještě naposled...
Mi... Mi-lu-ji tě,
krás-
ná
Te...

''

l1(Q e ~ 8 ~ | 8

|| . || . || . || .

| : || . || . ~ ||

| ; || . || : |||

| .. ||| : || . 181 .

o

. ||1| ||| . ~ ~ | . .

" . ||1 1' : || . 1 1 1 1 .

::1 " " . | ~ ~ | a

| - ||| . ||| . | ' . _ j , ; ; 1 ' o j
| ~ ~ | .

| . ' | , | .

Q ' 8 ~ . ~ |

|| O |' || . i || : | , o | | t || .

, ' - r e' , | ' | | .

v || c | ã | n ~ | v ~

.